

L'esperit de Vilopriu

Posted By [Nou Cicle](#) On 7 setembre 2009 @ 20:14 In [Política catalana](#) | [Comments Disabled](#)

Quim Curbet publica en el seu bloc una crònica de la trobada estival de Nou Cicle:

Vilopriu és un poble del Baix Empordà petit i recollit, habitat per pagesos de secà i per forasters amb espardenyes. Durant el dia les pedres de les cases acumulen l'escalfor del sol, les sargantanes treuen la cua per les escletxes i, cap al tard, ocells foscos descansen entre les branques de les figueres. A **Vilopriu** tots els camins condueixen

cap a Empúries i el vent, quan bufa, bufa en forma de tramuntana.

Entre els murs del pati d'una casa gran, entre buguenvil·lees i arbres fruiters es troben cada estiu un grup de gent d'esquerres que es reclamen hereus del projecte que un dia inicià el socialisme català. En **Lluís Maria de Puig**, l'amfitrió de la trobada, els saluda a tots i dóna la paraula als que han de parlar. Mentrestant els periodistes, sota un gran magraner, s'asseuen sobre la gespa i esperen per escriure les seves cròniques.

El president **Montilla** parla el primer, en mànigues de camisa i dibuixant un somriure distès. Amb veu pausada va solidificant un discurs que comença un mica aquós. Explica realitats i desitjos, intenta trobar solucions allà on altres només saben buscar problemes. Alça la mirada i en els seus ulls brilla l'espurna d'unes eleccions al Parlament de Catalunya que l'any que ve, per aquestes dates, ja estaran al caure.

Després intervé la **Maria Badia** que va i ve d'Europa, d'eleccions que es guanyen i que es perden, sobretot de les últimes que les ha perdut l'esquerra. Mentrestant en la mirada del president brilla encara aquella espurna que s'havia encès fa uns instants i que denota que ell sap coses que els altres no saben. Posteriorment parla el nou president del Govern d'Andorra, **Jaume Bartumeu**, obsessionat també amb Europa i amb l'encaix financer del seu país en els estàndards internacionals.

A poc a poc el sol s'ha anat enfosquant, els murs de les cases han agafat lentament un altre to i ara és el torn del conseller **Castells**. La negociació del finançament l'ha aprimat però se'l veu rialler. Amb un gest una mica sacerdotal va puntuant les paraules amb el dit estirat. És l'únic que arranca aplaudiments espontanis dels assistents. Cita el president **Tarradellas**, al qual després també s'hi referirà **Raimon Obiols**, per dir que "els responsables de les nostres derrotes sempre som nosaltres mateixos".

Entre aquesta frase i el discurs que reprèn **Obiols**, neix de sobte l'esperit d'aquesta trobada, l'esperit de **Vilopriu**. L'objectiu fundacional dels socialistes catalans era governar Catalunya, però queda clar que el país només anirà endavant si és un projecte que aglutina a la majoria dels catalans i per reblar el clau cita a **Lluís Nicolau d'Olwer** quan deia que "*Catalunya dividida no pot guanyar*".

L'esperit de **Vilopriu** passa per reclamar aquesta unitat, però també per a treballar-la. Els mesos que tenim per endavant seran decisius pel nostre país i també per a una Europa que haurà de trobar la manera de sortir d'aquesta crisi amb solidesa. Els socialistes i els socialdemòcrates europeus en seran en bona manera responsables si saben superar el seu dèficit d'idees i d'ideals, i això només es podrà fer refundant les esquerres.

Una tercera refundació dels ideals progressistes que només es podrà aconseguir apostant fermament pel creixement econòmic però també per la cohesió social, pel liberalisme polític i cultural, per la solidaritat entre generacions i, sobretot acceptant el seu llegat històric, perquè –tal com recorda finalment **Obiols**– el socialisme que talla les seves arrels únicament aconsegueix el somni d'un idiota.